

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Ing. Silvií Svobodovou v právní věci

žalobce: **H. T. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne
14. 1. 2026, č. j. MV-179659-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 16. 1. 2026 u Městského soudu v Praze domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen

„žalovaný“) ze dne 14. 1. 2026, č. j. MV-179659-4/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) ze dne 15. 10. 2025, č. j. OAM-26567-31/ZM-2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Žalobce přicestoval na území ČR dne 24. 9. 2022 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které mu bylo opakovaně prodlužováno až do 14. 9. 2025. Dne 22. 4. 2025 podal žalobce u OAMP žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) k zaměstnavateli BLUE Inc., s. r. o., IČO: 180 17 690, na pracovní pozici odborný asistent v administrativě (dále jen „Žádost“).
3. Prvostupňovým rozhodnutím byla Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) ZPC, neboť se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu. Dle OAMP žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pouze proto, aby se „dostal“ na území ČR a jako držitel povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem splnil podmínky pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 5 ZPC. U zastupitelského úřadu v zemi původu v Hanoji (dále jen „ZÚ Hanoj“) totiž Žádost podat nemohl jinak než v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 16. 10. 2025 odvolání. V něm zejména namítal, že OAMP aplikoval § 56 odst. 1 písm. m) ZPC v situaci, na kterou skutková podstata dané věci vůbec nedopadá. OAMP svévolně rozšířil význam citovaného ustanovení a fakticky sankcionoval žalobce za výkon práva podat žádost o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu § 45 odst. 1 ZPC. Výrok a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí spolu nekorespondovaly a prvostupňové rozhodnutí tak dle žalobce nesplňovalo náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a bylo nepřezkoumatelným. Dále žalobce uvedl, že Žádost podal v souladu s § 42g odst. 5 ZPC při platném pobytu za účelem studia a tento účel řádně plnil. Závěry OAMP ohledně „neplnění účelu“ jsou proto v rozporu se spisem, včetně provedeného výsledku žalobce dle § 169j ZPC. OAMP hodnotil důkazy jednostranně v neprospěch žalobce a některé závěry jsou dokonce v rozporu s časovými údaji (např. tvrzení, že Žádost byla podána „zanedlouho po příjezdu“, ač byla podána téměř po třech letech pobytu). Nadto žalobce uvedl, že nebyl vůbec zkoumán dopad do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na délku jeho pobytu na území ČR. Žalobce rovněž konstatoval, že OAMP nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu (NSS) z rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, který výslovně stanovil, že kvóty dle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se vztahují pouze na žádosti podané na ZÚ Hanoj, nikoliv na žádosti podané na území ČR. Přesto OAMP argumentoval kvótami a sankcionoval žalobce za podání žádosti na území ČR. Takový postup byl však projevem libovůle a odporoval principu legitimního očekávání.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je plně přezkoumatelné, obsahuje řádné odůvodnění dle § 68 správního řádu a nedochází v něm k rozporu mezi výrokem a odůvodněním. Žalovaný odmítl, že by OAMP v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že žalobce podal Žádost „zanedlouho po příjezdu“, a upozornil, že ze spisu jasně vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR od roku 2022 a Žádost o zaměstnaneckou

kartu podal v dubnu 2025. Podle žalovaného byl skutkový stav zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a podřazen pod § 56 odst. 1 písm. m) ZPC oprávněně. Žalovaný zdůraznil, že jednání žalobce naplňuje znaky obcházení zákona, protože pobyt za účelem studia využil k získání zaměstnanecké karty, kterou by nemohl podat v zemi původu. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce účel studia dlouhodobě neplnil. Ze zjištění správního orgánu plyne, že žalobce se ani po dvou letech studia českého jazyka nedostal nad úroveň A2, což podle žalovaného neumožňuje vysokoškolské studium. Z potvrzení ČZU vyplynulo, že žalobce ve druhém semestru nezískal žádný zápočet ani nesložil zkoušku. Žalovaný proto dospěl k závěru, že studijní aktivita žalobce byla pouze formální. Tvrzení, že OAMP hodnotil studium žalobce po datu podání Žádosti, žalovaný rovněž odmítl s tím, že správní orgán je povinen zjišťovat skutkový stav až do vydání rozhodnutí. Hodnocení důkazů podle žalovaného nebylo jednostranné, ale objektivní. Žalovaný dále uvedl, že žalobce při výslechu sám přiznal, že jde o pracovní pozici recepčního, čímž nepotvrdil kvalifikovaný charakter práce. Dle žalovaného nebrání rozsudek NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37 správním orgánům v posouzení, zda se žalobce nedopustil obcházení zákona. Žalovaný poznamenal, že kvóty dle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. byly pouze podpůrným argumentem a nebyly jediným důvodem zamítnutí Žádosti. Podle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce využil pobyt povolený za účelem studia k jinému účelu, než je vzdělání, a jeho skutečným záměrem bylo získání zaměstnanecké karty. Žalovaný odkázal také na judikaturu Krajského soudu v Hradci Králové z roku 2025, která připouští zamítnutí žádosti z důvodu obcházení zákona i tehdy, pokud kvóty samy o sobě nelze aplikovat. Námitku libovůle žalovaný odmítl, neboť prvostupňové rozhodnutí je podle něj v souladu s rozhodovací praxí a veřejným zájmem. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce neposouzení přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, neboť žalobce netvrdil ani neprokazoval žádné mimořádné okolnosti, které by vyžadovaly aktivaci článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a ani ze zjištění OAMP žádné nevyplývaly.

6. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 14. 1. 2026.

III. Žaloba

7. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil podanou žalobu. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť použitá skutková podstata podle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC na jeho případ vůbec nedopadá. Správní orgán si podle žalobce svévolně rozšířil obsah tohoto ustanovení, když do výroku doplnil, že se žalobce „dopustil obcházení zákona s cílem získat zaměstnaneckou kartu“, ačkoliv takové vymezení skutkové podstaty § 56 odst. 1 písm. m) ZPC vůbec neobsahuje. Žalobce namítal, že žalovaný není oprávněn rozšiřovat zákonné důvody zamítnutí Žádosti v jeho neprospěch a je povinen postupovat v souladu se zásadou legality podle § 2 odst. 1 správního řádu. Výrok rozhodnutí je proto nezákonný a odporuje § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť skutkový stav pod něj nebylo možno subsumovat.
8. Dle tvrzení žalobce uvedeného ve *druhé žalobní námitce* je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je důkazně bez podkladu a výsledkem libovůle správních orgánů. Žalovaný podle žalobce postavil své rozhodnutí na ničím nepodloženém tvrzení, že žalobce pobývá na území bezúčelně a zneužívá zákon, přestože ze spisového materiálu vyplývá opak. Žalobce po celou dobu studoval a účel pobytu plnil, avšak žalovaný jeho studijní výsledky ani skutečné plnění účelu vůbec nehodnotil. Rozhodnutí je rovněž v rozporu s judikaturou, zejména s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2024, č.

j. 2 A 44/2023-34, který výslovně potvrzuje, že cizinec může disponovat více pobytovými oprávněními současně. Žalobce dále namítal, že žalovaný jej nemůže sankcionovat za výkon práv podle § 4 odst. 4 správního řádu ani za podání Žádosti podle § 45 odst. 1 ZPC, kterou podal v plném souladu s § 42g odst. 5 ZPC. Meritem Žádosti – tedy splněním podmínek pro vydání zaměstnanecké karty – se žalovaný vůbec nezabýval.

9. Ve *třetí žalobní námitce* žalobce uvedl, že žalovaný hodnotil důkazy jednostranně a v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu, tedy výhradně v neprospěch žalobce. Dle žalobce nebylo zjištěno žádné neplnění účelu pobytu, při výsledku žalobce svou motivaci i plán dalšího pobytu srozumitelně vysvětlil, avšak žalovaný jeho výpověď prakticky ignoroval nebo ji hodnotil pouze selektivně. Napadené rozhodnutí tak postrádá objektivní a ucelené hodnocení důkazů, a je proto nepřezkoumatelné a důkazně neudržitelné.
10. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné také proto, že správní orgán individuálně neposoudil dopady negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jak mu ukládá § 174a ZPC. Žalovaný se omezil pouze na obecné a paušální konstatování, aniž by individuálně vyhodnotil délku pobytu žalobce na území, jeho faktické zázemí, sociální a ekonomické vazby či jeho reálnou integraci během téměř čtyř let pobytu v České republice.

IV. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť většina námitek uváděných v žalobě je obsahově zcela shodná s námitkami uvedenými v odvolání. K *první žalobní námitce* žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že žalobce přicestoval na území ČR na základě pobytového oprávnění za účelem studia, avšak tento deklarovaný účel nenaplnil. Místo toho požádal o zaměstnaneckou kartu na nízkokvalifikovanou pracovní pozici, o kterou by v zemi původu žádat nemohl. Dle žalovaného tak žalobce využil studijní pobyt jako nástroj k dosažení účelu, který zákon nepředpokládá, čímž naplnil skutkovou podstatu obcházení zákona dle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC.
12. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí je dostatečně a řádně odůvodněné a vychází ze zjištěného skutkového stavu. Zopakoval, že žalobce namísto naplňování účelu studia požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici, kterou nelze považovat za kvalifikovanou, a kterou by v zemi původu nezískal - tento postup má znaky cíleného obcházení zákona. Svůj závěr žalovaný podpořil odkazy na judikaturu, zejména na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 10. 2025, č.j. 28 A 8/2025-42, podle něhož je možné v individuálních případech posoudit žádost o vydání zaměstnanecké karty jako obcházení zákona, byť samotné kvóty na žádost podanou na území ČR nelze aplikovat.
13. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a závěry správního orgánu nejsou výsledkem libovůle. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2025, č.j. 7 Azs 256/2024-47, podle něhož nesmí být studijní pobyt vnímán jako „nekontrolovaná vstupenka“ na území a správní orgány jsou oprávněny posuzovat, zda cizinec studijní pobyt nezneužívá k získání pobytu za jiným účelem. Žalovaný uvedl, že v případě žalobce bylo nade vší pochybnost prokázáno, že primárním cílem žalobce bylo získat zaměstnaneckou kartu, nikoli vysokoškolské vzdělání.
14. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Další podání účastníků

15. V podání ze dne 17. 2. 2026 žalobce v reakci na vyjádření žalovaného doplnil, že jeho deklarovanou pracovní pozicí je místo odborného asistenta v administrativě, nejedná se tedy v žádném případě o pozici nízkokvalifikovanou. Zaměstnavatel požaduje odpovídající dovednosti včetně jazykové výbavy. Žalobce připomněl také rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2 A 44/2023-34, dle něhož může cizinec disponovat více pobytovými oprávněními. Samotné vydání zaměstnanecké karty pak neznámá, že žalobce již nebude nadále studovat, což sám také zmínil v rámci svého výsledku. Žalobce současně uvedl, že akceptace závěrů žalovaného by ve svém důsledku znamenala, že ustanovení § 45 odst. 1 ZPC je fakticky neaplikovatelné na vietnamské občany, což by představovalo nepřipustnou diskriminaci na základě státní příslušnosti.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
19. První řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, podané dne 13. 6. 2022 na ZÚ Hanoj, bylo OAMP vedeno pod sp. zn. OAM-17995/DP-2022. Žádosti bylo vyhověno a povolení bylo žalobci vydáno s platností od 15. 9. 2022 do 15. 9. 2023. Žalobce přicestoval na území ČR dne 24. 9. 2022. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy dle § 64 písm. b) ZPC. Konkrétně šlo o přípravný jazykový kurz „Kurz českého jazyka a odborné předměty“ a přípravný kurz „Příprava na studium na ČZU v Praze I a II“. Po jejich úspěšném absolvování měl být žalobce přijat jako řádný student do akreditovaného bakalářského studijního programu Informatika na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity v Praze (dále jen „ČZU“).
20. Dne 10. 7. 2023 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, opět za účelem studia. OAMP žádosti vyhověl a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci prodloužil do 14. 9. 2024 (sp. zn. OAM-23809/DP-2023). Žalobce doložil potvrzení o přijetí do přípravného kurzu českého jazyka na Masarykově ústavu vyšších studií ČVUT, konaného od 5. 9. 2023 do 15. 9. 2024. Jednalo se o účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu Ekonomika a management na ČVUT v Praze.

21. Následně podal žalobce dne 6. 9. 2024 další žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to znovu za účelem studia (sp. zn. OAM-37021/DP-2024). OAMP žádosti vyhověl a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci prodloužil do 14. 9. 2025. Žalobce k žádosti doložil potvrzení o studiu na Provozně ekonomické fakultě ČZU, kde byl přijat do 1. ročníku bakalářského programu Economics and Management v prezenční formě studia, ovšem v anglickém jazyce.
22. Dne 22. 5. 2025 podal žalobce Žádost o vydání zaměstnanecké karty (nyní projednávaná věc). K žádosti doložil pracovní smlouvu na pracovní pozici odborný asistent v administrativě (CZ_ISCO 33431) u zaměstnavatele BLUE Inc., s. r. o. Tuto práci má žalobce podle předložené pracovní smlouvy vykonávat v rozsahu 40 hodin týdně za měsíční mzdu ve výši 23 500 Kč. Dále žalobce doložil kopii pasu, víza a potvrzení o zajištění ubytování.
23. Dne 1. 9. 2025 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní – 99“ (sp. zn. OAM-34268/DP-2025). K žádosti doložil mj. potvrzení o přijetí na kurz českého jazyka úrovně A2 pokročilý (v rozsahu 18 hodin týdně) od společnosti DBS Czech s. r. o. Kurz má probíhat v termínu od 1. 9. 2025 do 30. 8. 2026.
24. Dne 9. 6. 2025 se OAMP obrátil na ČZU s žádostí o ověření studia žalobce. ČZU dopisem ze dne 20. 6. 2025 sdělila, že žalobce je ve studijním roce 2024/2025 zapsán do akreditovaného bakalářského studijního programu „Economics and Management“ v prezenční formě studia. Dále ČZU uvedla, že žalobce *„dosud ve druhém (letním) semestru akademického roku 2024/2025 nezískal žádný zápočet ani nesložil žádnou zkoušku. Studium tak plní výrazně nedostatečně. Pokud by tento stav přetrvával a student do konce akademického roku nesplnil požadavky stanovené studijním a zkušebním řádem, bylo by jeho studium ukončeno pro nesplnění studijních povinností.“*
25. Dne 29. 9. 2025 byl proveden výslech žalobce. Žalobce uvedl, že nejdříve absolvoval přípravné kurzy na ČZU a poté na ČVUT. Na ČZU podal přihlášku ke studiu oboru Informatika, avšak uspěl jen částečně, protože nedoložil znalost českého jazyka na úrovni B1 – měl pouze certifikát A2, a proto musel pokračovat v dalším jazykovém studiu. Na dotaz OAMP dále uvedl, že přípravné kurzy na ČZU dokončil, složil závěrečnou zkoušku a získal osvědčení úrovně A2. Následně nastoupil do 1. ročníku bakalářského studia oboru Economics and Management na ČZU, vyučovaného v angličtině. Studium na ČZU nedokončil – ukončil ho, protože bylo náročné. Studium probíhalo tři dny v týdnu v anglickém jazyce. Měl předměty jako matematika, angličtina, politologie, tělesná výchova, IT, zemědělské systémy a úvodní kurz. Na otázku OAMP uvedl, že příčinou neúspěchu byl nedostatečný počet získaných kreditů – získal pouze 10 z požadovaných (asi) 50 kreditů. Žalobce dále vypověděl, že každodenně vypracovával domácí úkoly a zbytek dne se učil. Do budoucna by chtěl pracovat, naspořit si peníze a poté by se rád opět vrátil ke studiu. K otázce pracovní náplně, kterou by v rámci své pracovní pozice měl vykonávat, žalobce uvedl: *„[s]taral bych se o check-in a check-out ubytovaných, poskytoval bych jim vstupní kódy, doprovázel je do jejich pokojů, asistoval bych jim v případě potřeby, staral bych se o ubytované zákazníky. V případě, že by se jednalo o noční směnu, tak bych se musel starat i o veškerý noční chod budovy, sledovat např. bezpečnost a pohyb osob po budově na kamerách.“*
26. Následovalo vydání prvostupňového rozhodnutí, proti kterému podal žalobce včasné odvolání. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
27. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.

28. Dle § 46 odst. 6 písm. a) ZPC „[p]ro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), [...]“.
29. Dle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže [...] se cizinec dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu nad 90 dnů, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství nebo pokud byl účelově jmenován členem statutárního orgánu obchodní korporace a jeho činnost jako člena statutárního orgánu obchodní korporace není skutečným účelem jeho pobytu na území, [...]“.
30. Dle § 174a odst. 1 ZPC „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
31. Dle § 174a odst. 3 ZPC „[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“
32. Dle § 45 odst. 1 věta druhá ZPC „[n]ové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“
33. Soud o věci uvažil následovně.
34. Předně se soud zabýval žalobcem tvrzenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006–63, č. 1112/2007 Sb. NSS) nebo se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71). Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007–84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ Nepřezkoumatelnost není způsobena ani nižší kvalitou odůvodnění, nýbrž závěrem o tom, zda rozhodnutí obsahuje alespoň základní náležitosti do té míry, že může být podrobena soudnímu přezkumu. Správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument. Pokud žalobce uplatní pouze obecné námitky, může se s nimi správní orgán vypořádat pouze v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2018, č. j. 8 Afs 71/2007 – 116). Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím jsou minimálně *implicitae* vypořádány i námitky účastníka;

absence odpovědi na jednotlivé námitky účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78).

35. V projednávané věci žalobou napadené rozhodnutí těmto požadavkům dostalo. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden, jakými skutečnostmi se zabýval, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních skutečností své závěry učinil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému [viz nálezný ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43]. Zároveň se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi základními námitkami, jež žalobce v průběhu správního řízení uplatnil. Z napadeného rozhodnutí lze seznat, na základě jakých podkladů a na základě jakých úvah žalovaný dospěl ke svým závěrům. Nesouhlas žalobce se způsobem vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
36. Napadené rozhodnutí není ani nesrozumitelné, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí, výrok není rozporný s odůvodněním a má oporu v zákoně (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS). Z napadeného rozhodnutí je patrné, v jakých skutkových okolnostech a jejich provázanosti žalovaný shledal obcházení zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je nutno číst v jeho souhrnu, nelze jednotlivé úvahy žalovaného vytrhávat z jejich celkového kontextu. Rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost.
37. Protože soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných námitek.
38. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že se OAMP dopustil nezákonného rozšiřování skutkové podstaty dle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC, která na případ žalobce vůbec nedopadá. Podle stanoviska soudu si správní orgány obou stupňů opatřily dostatek podkladů pro své závěry a na základě zjištěného skutkového stavu tento správně vyhodnotily na podkladě relevantních právních předpisů, konkrétně ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. m) ZPC.
39. Žalobce ve své žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia deklaroval, že na území ČR hodlá studovat a získat kvalitní vysokoškolské vzdělání. Jen za tímto účelem mu bylo povolení vydáno a bylo mu dovoleno přicestovat z Vietnamu a pobývat na území ČR. Jak ovšem vyplynulo ze správního spisu, žalobce ani zdaleka nenaplnil účel, za kterým na území ČR přicestoval. Jak OAMP, tak i posléze i žalovaný vzali při posouzení věci správně v úvahu, že žalobce se opakovaně hlásil především na jazykové kurzy shodné úrovně (A2), přestože již po absolvování prvního přípravného jazykového kurzu na ČZU osvědčení úrovně A2 získal. Po absolvování druhého přípravného jazykového kurzu na ČVUT (znovu toliko úrovně A2) se žalobce následně až ve třetím roce pobytu přihlásil ke studiu na vysoké škole, kde zvolil obor Ekonomie a management na

ČZU, který byl vyučován v anglickém jazyce, tedy jazyce, který žalobce dle své výpovědi plynule ovládal a má z něj mezinárodní certifikát IELTS. Přesto žalobce v 1. (zimním) semestru studia získal pouhých 10 kreditů (z tělesné výchovy, angličtiny, úvodu do studia a ze zemědělských systémů) a ve 2. (letním) semestru studia získal toliko 2 kredity za tělesnou výchovu, přičemž nesložil žádný zápočet ani žádnou zkoušku, jak vyplynulo ze sdělení studijního oddělení ČZU. Žalobci přitom bylo známo, že potřebný počet kreditů k postupu do dalšího (druhého) ročníku vysokoškolského studia je cca 50. Studium na vysoké škole bylo žalobci ukončeno koncem května 2025, neboť nesplnil požadavky stanovené studijním a zkušebním řádem. Žalobce tak ve studiu na VŠ zásadně neuspěl, ačkoli studium probíhalo v angličtině, tedy v jazyce, ve kterém žalobce i původně zamýšlel v ČR studovat a kterým plyně hovoří. Dle své vlastní výpovědi byl žalobce naposledy ve škole koncem dubna a dne 22. 4. 2025 požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici *odborný asistent v administrativě*, ve skutečnosti se však jednalo o pracovní pozici *pracovník front desku – recepční*. V době podání Žádosti tak žalobce aktivně nestudoval žádný vysokoškolský studijní obor, ač za tím účelem do ČR přicestoval. Po neúspěšném studiu na akreditované vysoké škole se žalobce o další přijetí na jinou vysokou školu nesnažil. Přestože žalobci bylo známo, jak sám uvedl ve výpovědi, že většina vysokých škol vyžaduje znalosti českého jazyka minimálně na úrovni B2, přihlásil se žalobce opět pouze do jazykového kurzu na úrovni A2 v soukromé jazykové škole DBS v rozsahu 18 hodin týdně a dne 1. 9. 2025 požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní – 99“, neboť vzdělávací kurz českého jazyka a českých reálií u společnosti DBS Czech s. r. o. nesplňuje podmínky studia dle § 64 ZPC.

40. Soud proto ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že úmyslem žalobce nebylo a není zdokonalovat se v českém jazyce, aby dosáhl vyšší úrovně, resp. úrovně B2 potřebné ke studiu na vysoké škole, což bylo žalobci známo, nýbrž že jazykový kurz má žalobci sloužit opět jen jako prostředek k pobytu na území. Ze spisového materiálu, z pobytové historie žalobce, jakož i z jeho výsledku vyplynulo, že žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ve skutečnosti proto, aby se dostal na území ČR a jako držitel povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem splnil podmínky po podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 5 ZPC.
41. Závěr žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, které tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek, že se žalobce svým jednáním dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců a jeho jednání by nemělo vyústit k získání zaměstnanecké karty, je proto logický, podložený zjištěným skutkovým stavem a přiléhavě vyhodnocený. Žalovaný důvodně poukázal na to, že vstup a pobyt cizince ze třetí země na území ČR musí být vždy odůvodněn konkrétním účelem a tento musí cizinec primárně plnit. Žalobci byl umožněn vstup na území za účelem studia, konkrétně účasti na jazykové a odborné přípravě a studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Takový účel spadal pod Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2016/801 (Směrnice), jež v čl. 21 odst. 1 písm. d) umožňuje členským státům odejmout povolení k pobytu, případně odmítnout jeho prodloužení, pokud takový cizinec pobývá na území za jiným účelem, než pro který mu byl pobyt povolen, a stejně tak žádost zamítnout, pokud má členský stát důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá přijetí dle čl. 20 odst. 1 písm. f) uvedené Směrnice. Na podkladě judikatury Ústavního soudu (ze dne 1. 4. 2003, sp. zn. II.ÚS 119/01) a rozsudku NSS (ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43) žalovaný vysvětlil, proč považuje závěry obou soudů přiléhavé na věc žalobce, čemuž soud v plném rozsahu přisvědčuje. Žalobce přicestoval na

území ČR za účelem vysokoškolského studia, svůj zamýšlený cíl však ani po třech letech nenaplnil. Pobyt žalobce za jiným účelem, než studium, pro které mu ČR umožnila vstup na své území, pak popírá smysl a cíle Směrnice, která předpokládá, že účel pobytu je naplňován, tedy že studium vede ke kýženému cíli, jímž je úspěšné zakončení (vysokoškolského) studia. Na straně 5 až 9 napadeného rozhodnutí se žalovaný výstižně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, kdy na podkladě zjištěného skutkového stavu tyto odmítl za použití judikatury, kterou blíže označil a citoval z ní. Správní orgány obou stupňů při posouzení Žádosti žalobce vyšly ze spisového materiálu, který zahrnuje zejména informace z předešlých pobytových řízení žalobce, informace škol, kde měl žalobce studovat, a protokol o jeho výsledku.

42. Soud proto odmítá tvrzení žalobce, že by žalovaný a OAMP rozšiřovali demonstrativní výčet případů dle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC. Podle stanoviska soudu správní orgány obou stupňů aplikovaly dané ustanovení ZPC na věc žalobce zcela důvodně, své argumenty rozvedly velmi podrobně a za použití podkladů spisového materiálu vysvětlily, na základě jakých konkrétních skutečností ke svému závěru došly.
43. První žalobní námitka proto není důvodná.
44. Soud nemohl vejít ani na námitku *druhého žalobního bodu*, v němž žalobce označil závěry žalovaného a OAMP za domněnky. Podle stanoviska soudu si správní orgány obou stupňů opatřily dostatek podkladů pro své závěry a na základě zjištěného skutkového stavu tento správně vyhodnotily. Bylo na žalobci, aby již před vydáním prvostupňového rozhodnutí závěry OAMP zpochybnil. K tomu měl příležitost zejména poté, kdy byl podle § 36 odst. 3 správního řádu poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí, což žalobce neučinil. Následně žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, své odvolací námitky ale obdobně jako v žalobě uplatnil obecně, bez toho, aby konkrétně závěrům prvostupňového rozhodnutí oponoval. Jeho odvolací argumentace, uplatněná i v žalobě, že OAMP postavil své rozhodnutí na ničím nepodloženém tvrzení, že žalobce pobývá na území bezúčelně a zneužívá zákon, přestože ze spisového materiálu vyplývá opak, nemůže zákonnost posouzení zjištěného skutkového stavu zvrátit.
45. Soud k tomu ve shodě se žalovaným poukazuje na skutková zjištění vyplývající z pobytové historie žalobce, který nejprve pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu z června 2022 s platností do září 2023 za účelem přípravného kurzu českého jazyka na ČZU, který měl vést k jeho přijetí do bakalářského studia Informatiky, k čemuž ale z důvodu nízké úrovně českého jazyka žalobce (A2) nedošlo. Žalobce si následně platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dvakrát prodloužil – v roce 2023 na základě přijetí do kurzu českého jazyka na ČVUT (opět úroveň A2) a v roce 2024 po doložení potvrzení o studiu v 1. ročníku programu Economics and Management na ČZU, přičemž platnost pobytového oprávnění mu byla prodloužena do září 2025. V květnu 2025 žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty, v září 2025 podal žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní – 99“ (zamýšlené absolvování kurzu českého jazyka – opět úroveň A2). OAMP si u ČZU ověřoval průběh vysokoškolského studia žalobce, přičemž zjistil, že žalobce nedosahoval potřebné studijní výsledky a jeho plnění studia bylo výrazně nedostatečné. V rámci svého výsledku žalobce potvrdil, že ve škole byl naposledy koncem dubna 2025, během prvního roku studia získal toliko 12 kreditů (z cca 50 potřebných) a ve studiu z důvodu nízkého počtu dosažených kreditů nepokračoval, přestože studium probíhalo v anglickém jazyce, který plynně ovládal. Nelze ani přehlédnout zjištění

vyplývající z výsledku, kdy žalobce na obecně známé otázky týkající se ekonomiky nebyl schopen odpovědět.

46. Závěry žalovaného proto nejsou projevem libovůle či nedostatečného hodnocení důkazů. Žalovaný žalobce nesankcionoval za výkon práv podle § 4 odst. 4 správního řádu ani za podání žádosti podle § 45 odst. 1 ZPC, kterou podal v plném souladu s § 42g odst. 5 ZPC. Důvodem nevydání zaměstnanecké karty byl důkazně podložený závěr OAMP a žalovaného o obcházení zákona o pobytu cizinců žalobcem ve smyslu § 56 odst. 1 písm. m). Soud v této souvislosti opět poukazuje i na to, že žalobce po seznámení se spisovým materiálem dále nic nenavrhoval, tedy nežádal jeho doplnění nebo provedení dalších důkazů. Žalovaný tak po přezkumu prvostupňového rozhodnutí a vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce opodstatněně dospěl k závěru, že shromážděné podklady tvoří ucelený řetězec, ze kterého bez pochybností vyplývá, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat zaměstnaneckou kartu.
47. Dílčí žalobní námitka, podle níž měl být důvodem nevydání zaměstnanecké karty fakt, že žalobce disponoval více pobytovými oprávněními, není rovněž důvodná. OAMP totiž Žádost nezamítl z důvodu existence jiného pobytového oprávnění, ale proto, že dospěl k závěru o obcházení zákona. Nadto žalobce v době rozhodování OAMP a následně i žalovaného již žádným platným pobytovým oprávněním nedisponoval (platnost posledního pobytového oprávnění za účelem studia skončila dne 14. 9. 2025, o žádosti o pobytové oprávnění za účelem „ostatní – 99“ nebylo doposud rozhodnuto). Námitka žalobce o možnosti souběžné existence více pobytových oprávnění je proto v kontextu projednávané věci zcela mimoběžná a nevztahuje se ke skutečnému důvodu nevydání zaměstnanecké karty.
48. Žalobce ve *třetí žalobní námitce* namítal, že hodnocení důkazů bylo vedeno výhradně v neprospěch žalobce. Soud se však ani s touto námitkou neztotožnil. OAMP nehodnotil důkazy jednostranně v neprospěch žalobce, ale vycházel především z pobytové historie žalobce a z informací žalobcem poskytnutých při výsledku.
49. Ze spisové dokumentace plyne, že žalobce opakovaně absolvoval přípravné kurzy českého jazyka téže úrovně (A2), avšak nedokázal absolvovat přípravné kurzy tak, aby splnil předpoklady pro studium akreditovaného vysokoškolského programu (úroveň B2). Nakonec přešel na studium oboru Economics and Management na ČZU v angličtině, v němž však nezískal ani minimální počet kreditů – pouze 12 z 50 potřebných –, a studium tak musel ukončit již po prvním roce. Sám při výsledku uvedl, že výuku nezvládal, předměty byly náročné. Dále je nutno poukázat i na to, že žalobce nedokázal vysvětlit základní pojmy z oboru ekonomie, který studoval. Namísto navázání na řádné studium se žalobce přihlásil opět do jazykového kurzu na úrovni A2, tedy stejné úrovně, kterou měl podle vlastních slov již dvakrát absolvovanou; nadto se tentokrát jednalo o pouhý vzdělávací kurz českého jazyka a českých reálií u společnosti DBS Czech s. r. o., který nesplňuje podmínky studia dle § 64 ZPC. Touto další „studijní aktivitou“ žalobce nedokládal žádný posun směrem k naplňování účelu pobytu, ale pouze opakoval postup, který již dříve vedl k prodloužení jeho pobytového oprávnění bez skutečného studijního výsledku. Navíc žalobce při výsledku potvrdil, že ve studiu na vysoké škole již nepokračuje. Rovněž OAMP správně vyhodnotil rozpory mezi pracovní smlouvou, doloženou k žádosti o vydání zaměstnanecké karty, a skutečnou pracovní náplní žalobce. Ačkoli je v pracovní smlouvě uvedena pozice *odborného asistenta v administrativě*, žalobce při výsledku uvedl, že ve skutečnosti vykonává práci *pracovníka front desku – recepčního*. Popis pracovní náplně, tak jak jej uvedl žalobce při

výslechu, odpovídá pracovní pozici recepčního v hotelích a dalších ubytovacích zařízeních (CZ_ISCO 4224), tedy méně kvalifikované práci, kterou může vykonávat i osoba se základním, případně středním vzděláním.

50. OAMP tak při hodnocení důkazů vycházel z objektivně existujících skutečností – z neúspěšného studia žalobce, opakování kurzů stejné jazykové úrovně A2, zastírání skutečné pracovní pozice a z výpovědi samotného žalobce. Posouzení věci ze strany OAMP i žalovaného tedy nevychází z jednostranného přístupu, ale z toho, že žalobce dlouhodobě a opakovaně nenaplnňoval účel pobytu, o nějž žádal. Za tohoto skutkového stavu nemohl OAMP dospět k jinému závěru, než že pobytové oprávnění žalobce za účelem studia a jeho žádosti o prodloužení platnosti tohoto oprávnění sloužily primárně k zajištění jeho setrvání na území ČR, nikoliv k naplňování deklarovaného účelu. Závěr správních orgánů tak plně odpovídá objektivnímu stavu věci.
51. Ani *poslední žalobní námitka* nemůže obstát. Žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval povinnost posoudit dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 174a ZPC. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že žalovaný tuto povinnost splnil a provedl individuální posouzení konkrétní situace žalobce. Na straně 8 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce je svobodný, bezdětný, na území České republiky žije sám a pouze zde uvedl pobyt své tety, zatímco jeho nejbližší rodina (rodiče a sourozenec) žije ve Vietnamu. Zároveň žalobce netvrdil žádné okolnosti týkající se zdravotního stavu, sociální situace, ekonomických poměrů či bezpečnostních rizik v zemi původu, které by mohly bránit jeho návratu. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce zamýšlí vykonávat práci recepčního, která není profesí vázanou výlučně na území České republiky a kterou může bez překážek vykonávat i ve své domovské zemi. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se jednalo o obecné a formalistické vyhodnocení otázky posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce bez vazby na okolnosti jeho případu. Naopak je zřejmé, že žalovaný individualizované posouzení provedl a zohlednil všechny skutečnosti, které vyšly ve správním řízení najevo. Samotný žalobce v odvolání ani v žalobě neuvedl žádné další relevantní okolnosti, které by mohly založit závěr o tom, že by jeho soukromý nebo rodinný život vyžadoval setrvání na území České republiky, a které by žalovaný měl povinnost zohlednit. Jestliže tedy žalobce žádné takové skutečnosti neuplatnil, nelze žalovanému vytýkat, že se jimi nezabýval.
52. Za této situace soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani z hlediska posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žadatele podle § 174a ZPC a že žalovaný tuto zákonnou povinnost splnil v rozsahu, který odpovídal skutkovému stavu věci a tvrzením samotného žalobce.
53. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám opakuje, že tyto byly v zásadě žalobcem uplatněny již ve správním řízení, přičemž žalovaný i OAMP se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádali v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného a OAMP za věcně správné a zákonné, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud

(srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

54. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.). Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na niž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2026

Mgr. Ing. Silvie Svobodová v. r.
samosoudkyně